

Ο ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΑΡΝΙ

ΟΤΑΝ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ...

(Μιά χειμωνιάτικη μέρα, στο Βισύ. Η κυρία Ντεσιπέρ, με λεπτή, ψηλή γυναίκα, με επιβλητικό παρουσιαστικό, στέκεται μπροστά στη βιτρίνα ενός χρυσοχορείου και κοιτάζει την ώραιότερη, παλιό δαχτυλίδι. Την ώρα που μιλάνει στο χρυσοχορείο να τὸ αγοράσει, ένας γηραιός με εθρωστος και ἀνήγηρος κά-

θώς, ὁ οποίος την παρατηρήσει ἔπιμονα κατὰ τὸ δίδοσθαι αὐτό, χωρίς ἔκλειψη τὸν ἀντιπαρῶν, τὴν πλησιάζει καὶ τὴν χαιρετᾷ μὲ σεβασμό.

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. (κοκκινίζοντας). — Ὁ, τί ἐκλήθης! Ἔσεις, ἔσεις ἐδῶ; (Τὸν δίνει δεξιὰ τὸ χέρι). Πῶς εἶσθε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (σπυρκαχμένος). — Πολύ καλά, κυρία μου...

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. — Πῶς ἐδῶ; Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Παρίσι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μάλιστα, ἦδη μὲς σήμερα.

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. — Ἐπιτρέψατέ μου μιὰ στιγμή, σὰς παρακαλῶ, θέλω νὰ παραγγείλω στὸ χρυσοχοεῖο νὰ μου στείλῃ αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι στὸ σπίτι. Πῶς σὰς φαίνεται; Σὰς ἀρέσει.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἄν εἶνε ὀρειώτατο!

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. — Ναι, εἶνε πολὺ ὀρειο! (Μιλάνει μὲ στιγμήν στὸ χρυσοχοεῖο, δίνει ἐντολὴν στὸ χρυσοχοεῖο νὰ τὴς στείλῃ τὸ δαχτυλίδι στὸ σπίτι, καὶ ξαναβγαίνει ἀμέσως).

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (βλέποντας τὴν κ. Ντεσιπέρ νὰ κοιτάξῃ γέμω τῆς μὲ ἀνήγηρος ἔθος). — Ποῦ φηραίνεται; Στὸ σπίτι σὰς;

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. — Μάλιστα. Τί ὄρα εἶνε; Παύσαν πάντοτε τὸ τρανὸν ποὺ φέρειν στὴς τέσσερες, γιατί, ὅπως ξέρετε, δὲ μένει παιὶ στὸ Βισύ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τὸ ξέρω. Μένετε στὸν Ἄγιο Ραφαὴλ τώρα. Ἐχετε σπίτι δικό σας ἐκεῖ, μὴν ἐπαύλῃ μ' ὄρειο κήπο γεμάτο μωμύες. Μοῦ ἀρέσει υπερβολικὰ τὸ μέρος ποὺ μένετε...

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. — Ναι, τὸ ἀσχημον εἶνε μόνον ὅτι μὰς πέτει κάποιος μαζινά...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (κοιτάζοντας τὸ ρολοὶ του). — Νοησι εἶνε ἀκόμη Τρεῖς καὶ τέταρτο μόνον. Μοῦ ἐπιτρέψατε νὰ σὰς συνοδεύσω ὡς τὸ σταθμῶ;

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. — Πολὺ εὐχαριστός... μολοντὶ, φοβόμαι μὴ μὰς δὴ κανεῖς...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μ' αὐτὸ τὸ ξεροφόρι ποὺ φουὰ, δὲ βόσεται κανεῖς στὸ δρόμο... Κ' ἔπειτα, τί μὰς νοιάζει ἂν μὰς δὴ κανεῖς;

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. — Θὰ γελοῦσαν εἰς βάρος μου. Εἶνε γελοῖο κάπως νὰ μὲ βλάτῃ τὸ κόσμος μαζινά...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἄν τὸ βρῆκα καθόλου γελοῖο Γελῶσι θὰ ἦταν, κατὰ τὴν γνώμη μ', ἂν σὰς ἔβλεπα στὸ δρόμο ἔσας τὴν πρώτη γυναίκα μου, μὲ τὴν ὁποία ἔζησα τόσο ὄμορφα δεκαπέντε δλοκλήρη χρόνια, κ' ἂν ἔκανα δεῖν δὲν σὰς ξέρω.

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. (μ' ἔλαφρὸ χιμόνι). — Ἐχετε δικη, ἀγαπητέ μου φίλε!

(Βαδίζον, οὐλοπλοὶ καὶ οὐ δόσ, πρὸς τὸ σταθμῶ. Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, βροσκοῦται σὴν ἀθουσα ἀναμονῆς. Κάθονται κ' ἔναν κηναπέ, ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο).

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (μὲ φωνὴ σιγανή). — Γιατὶ δὲν σπρώχνεις Κλαίρη, τὸ βέλο σου...

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. — Θέλετε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἦθελα νὰ δῶ τὸ πρόσωπό σου καλύτερα...

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. — Ὁ, ἔχω τόσο ἀλλοίξι! (Ἡ κυρία Ντεσιπέρ σπκάνει τὸ βέλο τῆς, τὸ πρόσωπό τῆς διεισπρῆται ἀκόμ ἀνεκτὰ καλά. Μόνο ὅταν τὸ κοιτάξῃ κανεῖ ἀπὸ πολὺ κοντὰ διακρίνει μὲ βραδεία ρυτίδα ἀνάμεσα στὸ φρόνι ποὺ προδίδει μιὰ γυναίκα ἢ ὁποία ἔχει περᾶσει τὰ σαράνταπέντε).

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (μὲ ἐκπικρία). — Τί ὄραία ποὺ διατηρεῖσαι ἀκόμ! Ἡ ἰδία πάντοτε!

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. — Ἀλήθεια; Μὲ βρῆκασι ὄραία λοιπόν;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ναι, ὅπως τότε, ὅπως πάντοτε!

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. (μὲ φωνὴ θλιβερή). — Καὶ ὁμοῖ, ἀπατάσαι, φίλε μου! Ἐγὼ ἀλλοίξι πολὺ! Μόνο τὰ ματῖα σου, καὶ ἡ καρδιά σου δὲν ἀλλάξαν... Ἐμεῖναν τὰ ἴδια τόσα χρόνια, κ' ἔξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ μὲ βρῆκουν ὅπως μ' ἔβλεπαν τὴν ἐποχὴ ποὺ μ'

ἀγαποῦσε. Κῦτάξῃ μὲ καλά! Τὸ πρόσωπό μου εἶνε γεμάτο φτιασίδια... Εἶμαι βαμμένη σὰν θεατρίνα... Τὸ πρόσωπό μου εἶνε ἀηδέ, μιστὸ κατὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν προσοπίδα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (μὲ τὸν ἔλαφρὸ ἐπιμνηστικό). — Κλαίρη! Τὶ εἶνε αὐτὰ ποὺ λές; Σὲ διαβεβαίω, σὲ διαβεβαίω μὲ τὸν κατηγορηματικώτερο τρόπο ὅτι ἔξακολουθεῖς νὰ εἶσαι ὄραία, ὅπως πρώτα! Μὰ ἔκλειψη ποὺ δὲ βρῆκασι πᾶσι, εἶνε ἡ ζοητότης, ἡ λάμψις τὸν ματιῶν σου! Θεέ μου! Πῶς σφαιραίνεται αὐτό; Ἄν σὲ ἀφισα, ἂν συγκατένευα νὰ σοὺ ἐποδοῖσα τὴν ἐλευθερία σου... ἂν σοὺ ἐπέτρεψα νὰ πάρησ τὸν Ντεσιπέρ, αὐτὸ τὸ ἔκανα μόνο γιατί μὲ διαβεβαίωσες ὅτι θὰ ζήσις εὐτυχισμένη μαζὶ μου... Ἄν εἶσαι εὐτυχισμένη, Κλαίρη;

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. — Μὴ φωνάζῃς τόσο δυνατὰ. Μίλα σιγῶτερα! Μὲ φωνάζῃς ἂν ζῶ εὐτυχισμένη μὲ τὸν δεύτερον ἄνδρα μου. Ὁ, μὴν ἀνησυχῇς γι' αὐτό! Εἶμι εὐτυχισμένη. Ναι! Αὐτὴ ἡ τραγῆλι που ἔκανα νὰ παντρεθῶ ἔναν ἄνδρα τρᾶντα χρονῶν, μοῦ ἔχει βρῆσι σὲ καλὸ, ὡς τώρα... Ὁ Ντεσιπέρ φαίνεται πῶς μ' ἀγαπᾷ... πιστεῖται πῶς μ' ἀγαπᾷ... ἀλλὰ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἄλλὰ...

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. — Ὁ, καλὴ μου φίλε! Εἶμαι εὐτυχισμένη, ἀλλὰ ζῶ πάντοτε μὲ τὴ δικαίη ἀγορία ὅτι κινδυνεύω, ἀπὸ στιγμήν ἀπὸ στιγμήν, νὰ χάσω τὴν εὐτυχία μου αὐτὴ! Αὐτὴ ἡ ἀνομιλία, αὐτὴ ἡ ἀφύγκη εὐτυχία μου δὲν προσφύεται νὰ διαρκῆσι πολὺ! Εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό. Ἡ ζοή μου εἶται ζαταντὰ κοσμο μαρτίσιο! (Μικρὴ παύσις). Ὁ, ἂν ξέγατε, ἂν ξέγατε! Ἀποτρεῖται νὰ εἶται τὸ πλείστον νὰ βγαῖνω ἔξω μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα μου... φοβῶμαι πολὺ τὴς συναιτησις στὸ δρόμο. Πολλὰς φορὰς τὰ βιβλία καὶ τὰ περιοδικὰ ἔχεται ὄμοι μίλτα λόγος γὰρ ἠλικιωμένους γυναῖκες, ἀναγκάζονται νὰ τὰ κρηφῶ, νὰ τὰ καίω, γιὰ νὰ μὴν τὴν καὶ πρῶσον στὰ χεῖρα τὸν ἄνδρα μου. Τώρα τελειοῖμαι, μοῦ ζήτησε νὰ διαβάσῃ ἕνα διήγημα τοῦ Πόλ Ἄνταν, ὅσον ὁ συγγαμῆσις κανεῖ λόγο γιὰ τὸ θέληγητα τὸν ἠλικιωμένον γυναῖκα, γιὰ τὴ γεροντικὴ φιλοφροσύνη. Τὸν παρεκάλεσα νὰ μὴν τὸ διαβάσῃ... Αὐτὸς μοῦ ἔκανε τὸ χατῆρι, χαμογελῶντας... Ὁ, τί εἰρωδία κρηφῶται σ' αὐτὸ τὸ χαμῶλο! Ἡ ζοή μου εἶνε μιὰ διαρκῆς ἀγορία! Ἀναγκάζονται νὰ βίωσονται, νὰ ποθεροῖσονται, νὰ ἀροματίζονται γιὰ νὰ τὸ φαίνονται ὄραία... Μὰ ὡς τότε τὰ θέληγητὰ μου θὰ τὸν σπρωκίνοῦν; Ἦσαν καρῶ θὰ μπορέσω νὰ κρατήσω τὸν ἄνδρα μου ἔσας τὴν θελκτικὴ φρεναλιη; Μὰ μὲσα ἡ προσοπίδα θὰ πῶσι... Μπορεῖς τότε νὰ φαντασθῆς τὴ δικταῖα μου; (Αὐτὴ τὴ στιγμήν τὸ τραῖνο σφρῆσι βέλο). Ἡ κυρία Ντεσιπέρ φρεῖ βροστικῶς αὐτὸ τὸ βέλο τῆς καὶ κατεκθῶνεται κ' ἔναν ἀπὸ τὰ διαμερῆματα τῆς πρώτης βροσῆς. Ὁ κύριος τὴν συνοδεύει καὶ τὴν βοηθεῖ ν' ἀεθῇ. Ἡ κυρία Ντεσιπέρ τοῦ σφίγγει τὸ χέρι σπυρκαχμένον). Ἄντιο! Ἄντιο. Καῖσαρ!

Κα ΝΤΕΣΠΙΕΡ. — Βάφρονει, ποῦδρα βρῆσκονται, ἀροματίζονται γιὰ νὰ τοὺ φαίνονται ὄραία!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἄντιο, Κλαίρη! Καλὸ ταξεῖδι!

(Ὁ Κύριος φαίνεται πολὺ σπυρκαχμένος. Τὴν ὄρα ποὺ τῆς σφίγγει τὸ χέρι ἀπὸ χοντὰ δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς).

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΣΠΙΕΡ. (μὲ φωνὴ σιγανή, ποὺ τρεῖσι ἔλαφρ). — Μὴν κλαῖς, μὴν κλαῖς, ἀγαπημένη μου φίλε! Τὰ κλάματα εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ἡλικία μας... Ἄντιο! Ἄντιο. Καῖσαρ!

(Τὸ τραῖνο σφρῆσι γιὰ δεξέτη φουρ. κ' ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά ξεκινεῖ. Ἡ κυρία Ντεσιπέρ χαιρετᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρο, κουνώντας τὸ ματητῆ τῆς. Τὸ τραῖνο γάνεται σιγὰ σιγὰ μῆσα στὸ παγερῶ, μελωχολικὸ δειλινῶ, ἐνῶ ὁ ἥλιος, ὄνει, χρυαίζοντας τὸ βουνὰ καὶ τῆς κορυφῆς τῶν δένδρων).

Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Κατ' ἀκριβεῖς ἐπολογισμοῦς, ἀπὸ ὅλα τὰ φυτὰ μόνον 2,300 ἔδην εἶνε χρήσιμα στὸν ἄνθρωπο. Ἐξ αὐτῶν 1140 εἶδη χρησιμεύουν γιὰ τὴν κατασκευὴ διαφόρων φαρμάκων, 283 παρῶσον χαρμῶς ἔδωδιμον, 118 εἶνε λαχανικά, 104 ἔχουν οἶζες καὶ βοῦδους ἔδωδιμον, 40 εἶνε σιτηρὰ, καὶ ἄλλα τόσα περίπου παρῶσον σάχαρο, μέλι καὶ διάφορα ἔλαια. Ἦταν 600 ἐν ὅλοι εἶδη φυτῶν χρησιμεύουν στὸν ἄνθρωπο ὡς τροφή, 76 ποὺ παρῶσον διάφορες ὀρετικὰς οἰσῆς, 16 ἄλλα ναιτίου, 260 χρησιμεύονται γιὰ διαφόρους βιοχημικῶς σκοποῦς καὶ 350 τέλος εἶνε δηλητήρια, ἐκ τῶν ὁποῖων καὶ 68 ναιτίου-τάτα.

